
Jak

1

Mach a Šebestová

---

zachraňovali v Paříži
tetu Vilmu

Jednou na jaře přijela k Šebestovům na víkend teta Vilma a Šebestová řekla Machovi, to zas bude, a když se Mach zeptal, kdo to ta teta Vilma je, začala mu Šebestová vykládat, že teta Vilma je starší dáma, že má plno přítelkyň, s kterými si pořád telefonuje, že bývala moc bohatá a jezdila po světě, ale že dneska už jezdí jenom k příbuzným a když se objeví, tatínek se pokaždé křížuje a říká, to nás zase čeká pěkný malér.

A když potom přišel Mach k Šebestovům na návštěvu, viděl tu tetu Vilmu na vlastní oči, měla nejmíň devadesát kilo, běhala po bytě v noční košili s cigaretou v puse a hledala brejle, paní Šebestová na ni volala, teto, máš telefon, volá tě tvoje přítelkyně Irma, a teta s tou přítelkyní mluvila a mluvila, pan Šebesta mezitím odešel do garáže, aby v autě vyměnil brzdové destičky, paní Šebestová šla do třetího patra k paní Ticháčkové pro recept na dort a teta pořád mluvila, vzpomínala na Paříž, kde s tou Irmou byla na výletě, a Mach povídá, koukej, Šebestová, přinesl jsem sluchátko, pojď si někam hrát, je sobota odpoledne, nebudeme sedět doma, a Šebestová řekla, tak jo, počkej, já se obuju a půjdeme, a jak tak Mach čekal, až se Šebestová obuje, stalo se něco strašného, ta teta Vilma řekla, Irmo, moment, jen co si zapálím novou cigaretu, a položila sluchátko, jenže když se vrátila a byla pořád bez brejlí, vzala do ruky kouzelné sluchátko a řekla, kde jsem to přestala, aha, že bych ráda viděla ještě jednou Paříž s Eiffelovy věže, a sotva to řekla, byla pryč.

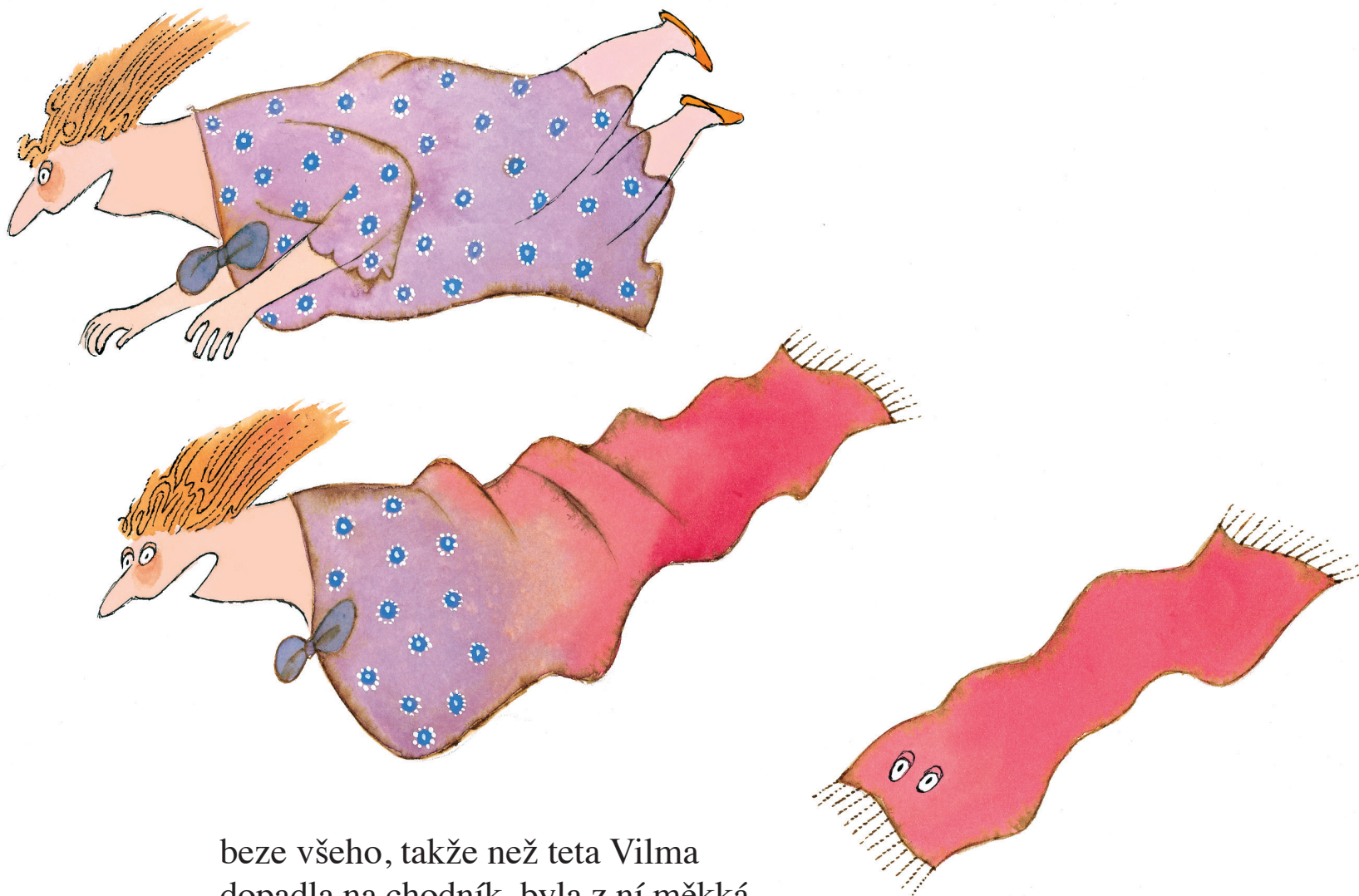
A Mach běžel do předsíně, kde se Šebestová obouvala, a volal, člověče, Šebestová, lítáme v děsném průšvihů, tvoje teta je v Paříži na Eiffelově věži, a vysvětlil Šebestové, co se stalo, načež se Šebestová chytla za hlavu a řekla, Machu, už je to tu, malér začíná, tatínek měl pravdu, co teď, nemůžeme přece nechat starou ženskou, aby běhala po Paříži v noční košili, musíme se postarat,

aby byla zpátky, než se naši vrátí, je ti to doufám jasný, a Mach řekl, no tak jo, víme, kde je, tak pro ni zaletíme, načež zvedl utržené sluchátko, které teta leknutím upustila, poprosil, aby byli v Paříži na Eiffelově věži, a v tu ránu byli pryč i se sluchátkem.

Na Eiffelově věži to pěkně foukalo, turisté obdivovali město a řeku Seinu, která se leskla v jarním slunci, jen Mach s Šebestovou neměli na nějaké obdivování čas, hledali tetu Vilmu, až Šebestová řekla, koukej, tamhle je, a opravdu, teta Vilma stála u zábradlí, turisté na ni koukali, proč je v noční košili, chudák teta byla bez brejlí, skoro nic neviděla, a tak se nakláněla a nakláněla, což neměla dělat, protože jak se tak nakláněla, tak znenadání přepadla a letěla dolů, Šebestová vykřikla, Machu, rychle, zachraň ji, máš přece sluchátko, a Mach řekl do sluchátka, prosím vás, udělejte z tety Vilmy vlněnou šálu, a ze sluchátka se ozvalo, ale

beze všeho, takže než teta Vilma dopadla na chodník, byla z ní měkká vlněná šála a vůbec nic se jí nestalo.

A Mach s Šebestovou spěchali dolů jak nejrychleji uměli, ale představte si, dole žádná šála neležela, a Mach Šebestové řekl, tak a máš po tetě, jenomže Šebestová řekla, koukej, Machu, tamhle na toho pána, a Mach se podíval